

Štvrtok po 5. velkonočnej nedeli

Rozjímania na štvrtok po 5.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: ako nás
miloval Kristus; obnovovať
lásku v čase; milovať v
prítomnosti.

22.05.2025

PRI POSLEDNEJ VEČERI Ježiš
vyznáva: „Ako mňa miloval Otec, tak
ja milujem vás“ (Jn 15, 9). Možno
apoštoli týmto slovám celkom
nerozumeli, pretože ešte nezažili
Pánovo umučenie. Neskôr ich

prekvapil tento Boží dar až na smrť, toto obrovské tajomstvo, ktoré presahuje naše schopnosti. „Ježiš sa dobrovoľne vydal na smrť, aby odpovedal láske Boha Otca, v dokonalej jednote s jeho vôľou, aby ukázal svoju lásku k nám. Na kríži *Ježiš ma miluje a vydal seba samého za mňa* (Gal 2, 20). Každý z nás môže povedať: miloval ma a vydal seba samého za mňa. Čo to všetko pre nás znamená? Znamená to, že toto je aj moja cesta“^[1].

Ako sme boli svedkami pred niekoľkými týždňami, vo Veľkonočnom trojdní „Ježiš len nehovoril, nezanechal nám len slová. Dáva nám seba samého. Obmýva nás posvätnou mocou svojej krvi, teda svojím sebadarováním *až do krajnosti*, až po kríž. Jeho slovo je viac než len reč, je to telo a krv *pre život sveta*. Vo svätých sviatostiach Pán vždy kľáčí pri našich nohách a očisťuje nás. Prosme ho, aby nás

posvätný kúpeľ jeho lásky skutočne prenikol a stále viac očisťoval“^[2].

Kresťanský život nás vedie k tomu, aby sme sa usilovali milovať a slúžiť druhým tak, ako to robil Kristus. Aby sme sa úplne, rozhodne a veľkodušne darovali. Nakoniec bude dôležité len to, koľko a ako sme milovali v čase, ktorý máme na tomto svete. Zároveň si nie sme vedomí svojich obmedzení: bez Božej pomoci nie sme schopní takejto lásky. Táto úloha milovať ako Kristus je vždy nová „v tom zmysle, že ju nedosiahneme úplne; nikdy sa nám nepodarí milovať *ako som ja miloval vás*, keď to hovorí nekonečná láska, láska sama“^[3]. Potrebujeme Krista, aby nás zapálil a dal nám svoj vlastný život, svoju schopnosť milovať až do krajnosti a do konca.

V SCÉNE, ktorú čítame v dnešnom evanjeliu, Pán pokračuje v rozprávaní o svojom povolaní, o svojej záľube v nás, chce nás mať stále blízko seba: „Zostaňte v mojej láske“ (Jn 15, 9). Božia láska k nám je základom nášho života a našej schopnosti milovať. On chcel náš špecifický temperament, naše prostredie, našu slobodu, naše schopnosti a počíta aj s našimi obmedzeniami a nedostatkami. Zotrvávať v tejto prvej láske znamená predlžovať po celý život ten nepokoj srdca, ktorý je taký charakteristický pre mladých, aj keď čas plyní.

Ako prechádzame životom, môžeme cítiť, ako srdce túži rozšíriť lásku, ktorú prijímame a dávame. Možno ju nachádzame v toľkých dobrých veciach na svete: v prírode, priateľoch, kráse toho, čo je pravdivé, a tak ďalej. Túžba, ktorá sa nám v takýchto chvíľach vynára, poukazuje

na niečo väčšie, pretože zisťujeme, že
aj keď sú to vznešené skutočnosti,
nestačia na naplnenie našich túžob.
„Je to Ježiš, ktorého hľadáš, keď
snívaš o šťastí; je to on, kto ťa čaká,
keď nie si spokojný s ničím, čo
nájdeš; je to on, kto je krásou, ktorá
ťa tak priťahuje; je to on, kto ťa
provokuje tou túžbou po
radikálnosti, ktorá ti nedovolí nechať
sa unášať konformizmom; je to on,
kto ťa tlačí k tomu, aby si zanechal
masky, ktoré falšujú život; je to on,
kto číta v tvojom srdci tie
najautentickejšie rozhodnutia, ktoré
by ostatní chceli udusiť. Je to Ježiš,
kto vo vás prebúdzá túžbu urobiť zo
svojho života niečo veľké, vôľu
nasledovať ideál, odmietnutie nechať
sa chytiť do pasce priemernosti,
odvahu s pokorou a vytrvalosťou sa
angažovať za zlepšenie seba a
spoločnosti, aby sa stala ľudskejšou a
bratskejšou“^[4].

Svätý Josemaría povedal, že „pri dobrovoľnom odovzdávaní sa v každom okamihu obnovuje sloboda lásku a obnoviť sa znamená byť stále mladý, veľkorysý, schopný veľkých ideálov i veľkých obetí. Spomínam si, ako veľmi ma potešilo, keď som sa dozvedel, že po portugalsky sa mladým hovorí *os novos*. A takí naozaj sú. Vravím vám to preto, lebo som už dosť starý, no keď sa pri oltári modlím *k Bohu, ktorý ma napĺňa radosťou i plesaním* (Ž 43, 4), cítim sa byť mladým a viem, že sa nikdy nebudem považovať za starého, pretože ak zostanem svojmu Bohu stále verný, Láska ma bude neprestajne oživovať: *preto sa ti mladost obnovuje ako orlovi* (Ž 103, 5)“^[5].

ODKEDY PÁN vstúpil intenzívnejšie do nášho života, snažili sme sa ho

nasledovať s nadšením apoštolov; tí, keď objavili pravý zmysel svojho života, okamžite sa vydali na cestu. „Prečo hneď? Pretože ich to priťahovalo. Neboli rýchli a ochotní preto, že dostali príkaz, ale preto, že ich priťahovala láska. Na nasledovanie Ježiša nestačia len dobré záväzky, ale je potrebné počúvať jeho volanie každý deň. Len on, ktorý nás pozná a miluje až do krajnosti, nás vedie k tomu, aby sme sa vydali do mora života. Tak ako to urobil s tými učeníkmi, ktorí ho počúvali. Preto potrebujeme jeho slovo: uprostred toľkých každodenných slov musíme počúvať to slovo, ktoré nám nehovorí o veciach, ale o živote“^[6].

V každej etape života, v nových okolnostiach, v ktorých sa pohybuje, môžeme objaviť rôzne prejavy tej istej lásky, ktorá začala naše sebadarovanie. Je stále zrelšia, pretože vie, s kým kráča a pre koho

sa dáva; vie, že má zmysel; v istom zmysle vykonáva svoje poslanie s väčším vedomím a slobodou. Svätý Josemaría nám pripomína, že „sebadarovanie každého z nás bolo darom seba samého, veľkorysým a odpútaným; pretože toto sebadarovanie zachovávame, vernosť je trvalým darom: láskou, slobodou, odpútanosťou, ktorá trvá, a nie je len výsledkom zotrvačnosti“^[7]. Milujeme Pána v prítomnosti, s mladosťou prvej a základnej lásky, ktorá nepominie, pretože Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky. A aj keď roky plynú a naše okolnosti sa menia, táto láska, ktorá obsahuje naše srdce, je naďalej zdrojom života, pretože Ježiš nás miluje každý deň novým spôsobom.

Na tejto ceste „by nás nemala odradiť skúsenosť našej osobnej slabosti a slabosti iných v porovnaní s ohromnou ponukou, ktorú nám predkladá kresťanská viera a duch

Diela. Tvárou v tvár rozčarovaniu, ktoré v nás môže vyvolať nepomer medzi ideálom a biednou realitou nášho života, si budme istí, že každý deň môžeme začať odznova so silou milosti Ducha Svätého“^[8] a s pomocou našej Matky, Márie.

^[1] František, *Audiencia*, 27-III-2013.

^[2] Benedikt XVI, *Homília*, 20-III-2008.

^[3] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 192.

^[4] Svätý Ján Pavol II, *Príhovor*, 19-VIII-2000.

^[5] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 31.

^[6] František, *Homília*, 26-I-2020.

^[7] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 12.

^[8] Fernando Ocariz, *Posolstvo*, 20-VII-2020.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrtok-
po-5-velkonocnej-nedeli/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/stvrtok-po-5-velkonocnej-nedeli/) (07.08.2025)